

digheder burde søge nye veje for at fremme en forhandling, og fremsatte i dette øjemed i ad hoc udvalget et forslag til en resolution, der opfordrer den sydafrikanske, den indiske og den pakistanske regering til at optage direkte forhandlinger og udpege en regering, et organ eller en privat person til at lette kontakten mellem dem. Såfremt parterne ikke inden 6 måneder er nået til enighed om at følge denne fremgangsmåde, skal generalsekretæren udpege en person med den angivne opgave.

Forslaget fik i det store og hele en velvillig modtagelse, selvom der af flere delegerede, deriblandt den amerikanske, og Danmarks delegerede — landsretssagfører Lannung — ytredes nogen tvivl med hensyn til betimeligheden af den anviste særlige fremgangsmåde for at bringe parterne på talefod. Adskillige delegerede, bl. a. den britiske, udtalte deres værdsættelse af den forsonlige ånd, som resolutionsforslaget var udtryk for, og den sydafrikanske delegerede erklærede at ville afholde sig fra at stemme ved afstemningen om resolutionens opfordring om direkte forhandlinger mellem parterne, som efter hans opfattelse også måtte kunne finde sted udenfor FN.

Resolutionsforslaget som helhed vedtoges i ad hoc udvalget med 47 stemmer (deriblandt de nordiske lande) mod 1 (Den Sydafrikanske Union), medens 10 (deriblandt Storbritannien) afholdt sig fra at stemme.

Resolutionsforslaget godkendtes den 4. november af plenarforsamlingen med 45 stemmer mod 1, medens 11 afholdt sig fra at stemme.

13. Korea.

(Dagsordenens punkt 17).

Straks ved forhandlingernes begyndelse i 1. udvalg stillede Sovjetunionen ligesom under 7. plenarforsamling (jfr. beretning 7. samling, sp. 108) forslag om at indbyde repræsentanter fra Nordkorea og Den Kinesiske Folkerepublik til at deltage i drøftelserne. Indien foreslog i denne indbydelse at indbefatte Sydkorea, medens Thailand fremsatte et selvstændigt forslag om at indbyde Sydkorea uden stemmeret. Thailands resolution vedtoges med 43 stemmer (deriblandt de nordiske lande) mod 5 (østblokken), medens 10 lande afholdt sig fra at stemme. 1. udvalg forkastede derpå

det sovjetrussiske forslag som ændret af Indien, med 39 stemmer (deriblandt Danmark, Norge og Island) mod 9 (deriblandt Indien og Indonesien), medens 10 lande (deriblandt Sverige) afholdt sig fra at stemme. Samtidig forkastedes et syrisk resolutionsforslag om kun at indbyde Nord- og Sydkorea med 37 stemmer (deriblandt Danmark, Island og Norge) mod 5 arabiske staters stemmer, medens 16 (deriblandt Sverige) afholdt sig fra at stemme.

Under den påfølgende debat fastholdt USAs delegerede de på Genèvekonferencen hævdede principper om FN's kompetence i Koreaspørgsmålet og om nødvendigheden af, at en fremtidig ordning bygges på frie valg under upartisk kontrol; sålænge Nordkorea og Den Kinesiske Folkerepublik ikke ville anerkende, at FN var berettiget til at træffe kollektive foranstaltninger mod aggression, og medvirke til en fredelig løsning af Koreaspørgsmålet samt gå med til frie valg under FN's kontrol, var USA ikke rede til at genoptage forhandlingerne.

Disse synspunkter blev støttet af den britiske delegerede, der tilføjede, at Korea-problemet heldigvis ikke mere var så akut som tidligere, hvorfor det måske ville være bedst at lade tiden gøre sin virkning.

Under debatten omtalte den svenske delegerede kontrollkommissionens vanskeligheder i Nordkorea, som han henførte til de i våbenstilstandsoverenskomsten givne begrænsninger i kommissionens sammensætning og mandat. Under de givne forhold måtte Sverige eventuelt tage spørgsmålet om sit fortsatte medlemsskab af kommissionen op til overvejelse.

Sovjetunionens delegerede udtalte sig til fordel for en hurtig løsning af Koreaspørgsmålet gennem indkaldelse af en konference; såfremt en ordning kunne nås ved direkte forhandlinger mellem parterne, burde FN hilse dette med glæde og ikke lægge hindringer i vejen. Den sovjetrussiske delegerede foreslog endvidere ligesom på 7. plenarforsamling (beretning 7. samling, sp. 165) Koreakommissionen ophævet.

Efter den indiske delegeredes opfattelse var der ikke nogen principiel uoverensstemmelse mellem parternes syn på spørgsmålet om frie valg i Korea. Spørgsmålet om international kontrol måtte kunne løses på en for alle tilfredsstillende måde, og FN